

ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΣΟΥ

Ἑλένη Στυλιανίδου
Ὡς Ἰουλιέττα

Θωρῶ τὰ μαθρα μάτια σου ποῦ σέρνουν σὰ μαγνήτες
Κι' ἢ ἀνατριχίλα ζώνει με ὡς φεῖδι ἐρωτικό.
Διωγμένες φεύγουν μακρὰ—μαθρα πουλιὰ—ἢ λύπες
Και σ' ὄνειρα ἀνιστόρητα και μαγικά πετῶ.

Τὰ δόλμανρα τὰ μίτια σου μὲ τί γὰ πῶ πῶς μοιάζουν;
Νὰ πῶ μὲ διαμαντόπτερες ἢ μ' ἄστρα λαμπερά;
Πότε σὰν ἥλιο, δόλοφλογος κοῖ καίτε και φανιάζουν
Και πότε σὰν ἀχνόκερα φωτᾶτε σ' ἐκκλησιά.

Βλέπω σ' αὐτὰ τεῦ φεγγαριῦ ἐρωτικές ἀχτίδες
Ἵταν φιλοῦνε τὰ νερὰ χλωμότατες βραδεῖς.
Βλέπω σ' αὐτὰ τῆς ἀστραπῆς τίς φλογερές λεπίδες
Ἵταν μοῦ σκίζον τὴν καρδιά σὰν τόσες μαχαίριες.

Τῆς λίμνης τὰ ἠλιόφωτα νερὶ ν' ἀνατριχιάζουν
Και τὴν πλατεῖα τῆ θαλάσσο ἀνάστατη θωρῶ
Σ' αὐτὰ τὰ μαθρα μάτια σου. Μὲ τί γὰ πῶ πῶς μοιάζουν;
Ἵθελα καίτε ἀλλοιώτικο και καίτε πιεῖο τραγό.

Μὲς τὰ στεγὰ τοῦς σῦνορα τὰ μάτια σου κρατοῦνε
Τὸν κόσμο τὸν πολύμορφο, τὸν κόσμο τὸν πλατῦ
Και καίτε ἀνόμα ἀγνώριστο ἀπ' ἄλλου; κόσμους κλειοῦνε
Ποῦ δὴν ἴστορεῦν τὰ χεῖλή μου, μὰ νοιώθει το ἢ ψυχῆ.

Και τρίμω γὰ τὰ μάτια σου, πονῶ και λαχταρῶ.
Μόνο γὰ μὲ γὰ λάμπεινε θέλω μὲ τέτοιο φῶς,
Κι' ἂν τὴν Ἀγάπη παύσω ὡ' μὲ, σ' αὐτὰ γὰ ξεχωρῶ,
Θὰ μαρτυρῆ ἢ Νειότη μου σὰν ἄρρωπος ἀνδρὸς.

ΚΛΕΑΡΕΤΗ ΔΗΛΛΑ

ΣΚΕΨΕΙΣ

Πλέον ἀκαταληπτότερον ὄμιλον οἱ ἄνθρωποι, τῶν
ὀπῶν ἢ γλῶσσα εἰς οὐδὲν ἄλλο χρησιμεύει, εἰμὴ διὰ
γὰ γίνονται καταληπτοί.

*

Ἡ γλῶσσα τῶν γυναικῶν χρησιμεύει γὰ κρύπτουν
τὰς σκέψεις των και τὸ φόρεμά των γὰ δείχνη τὰς γραμ-
μὰς τοῦ σώματός των.

*

Ἡ γυναῖκα θέλει ν' ἀρέσῃ εἰς τὸν ἄνδρα, ἀλλὰ ποτὲ
δὲν τοῦ κάνει κάτι ποῦ γὰ τοῦ ἀρέσῃ.

*

Μεγαλοφωνότερα ἐπιδοκιμάζομεν ἐκεῖνο διὰ τὸ
ὀποῖον κατ' ἴδραν καταδικάζομεν τὸν ἑαυτὸν μας.

*

Οἱ εὐθελῆς τρόποι εἰς τὰ γέμματα ἐφευρέθησαν ὑπ' ἄν-
θρώπων οἱ ὀποῖοι οὐδέποτε ἐπέλασαν.

*

Ἐὰν εἶνα, ἄνθρωπος σὰ; εἰπῆ δτι οὐδέποτε διέπραξε
σφάλματα εἰς τὴν ζωὴν του, εἰσε βέβαιος δτι οὔτε τί-
ποτε ἄξιον λόγου ἐπραξε.

*

Ὅστις ἔχει φίλους, ἀποκιτῆ εὐκόλως καλὴν θέσιν
και ὅστις ἔχει καλὴν θέσιν ἀποκιτῆ εὐκόλως φίλους.

Μαρία Γκαλτίνου

Ἡ ἐξ Ἀθηνῶν διελθοῦσα καλλιτέχνης